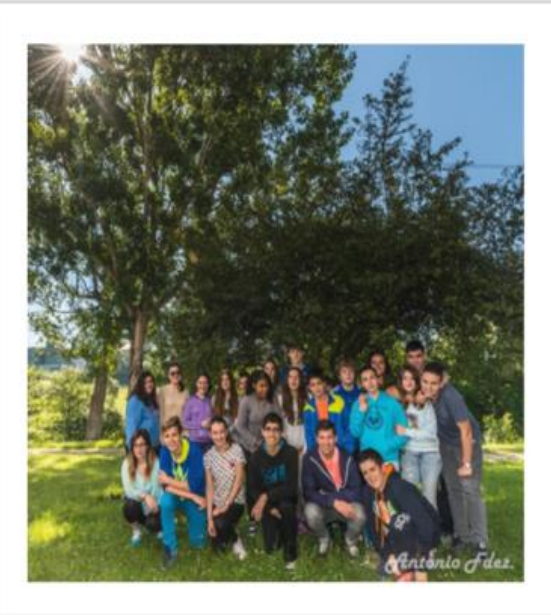

Esta revista foi posible grazas a...

O FARO da HISTORIA

A REVISTA DE CIENCIAS SOCIAIS DE 2º DA ESO

NÚMERO ESPECIAL 2014

IES ISIDRO PARGA PONDAL (CARBALLO)

**UN PASEO
POLA ARTE
GÓTICA**

**GALICIA NA
IDADE MEDIA**

**RELATO DAS
LOITAS
IRMANDIÑAS**

DESCUBRINDO UN NOVO MUNDO

ENTREVISTAS A CRISTOVO COLÓN

Alex Botana

Álex Botana. 2ºC

Año: 2014
 Directora: Begoña Queiro
 Fotografía: Antonio Fernández

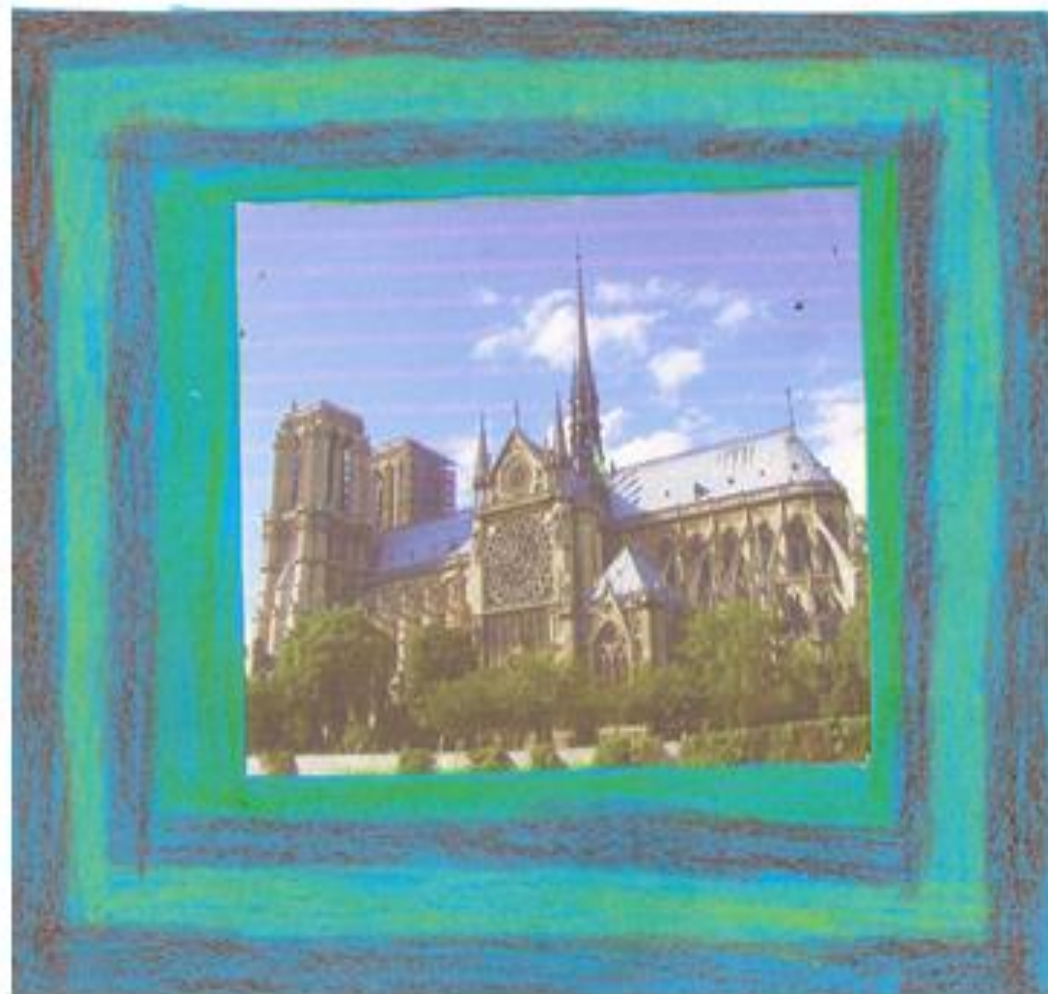
Grupos de redacción:

EDITORIAL

A aventura de facer esta revista é froito do esforzo, imaxinación, entusiasmo e ilusión postas polo alumnado de Ciencias Sociais de 2º da ESO do IES Isidro Parga Pondal de Carballo. Eles son os artífices de que, coma Colón, comezáramos esta viaxe pola historia e de que chegáramos a porto.

Tamén queremos agradecer a colaboración dos titores de cada grupo, especialmente a Antonio Fernández polo seu labor gráfico, así como da profesora Basi Pacoret. Por último, quero agradecer o apoio do Departamento de Ciencias Sociais e do corpo directivo do centro para levar a cabo este proxecto.

Adrián Canedo. 2ºD

SUMARIO

Descubriendo un Novo Mundo.
Entrevistas a Cristovo Colón

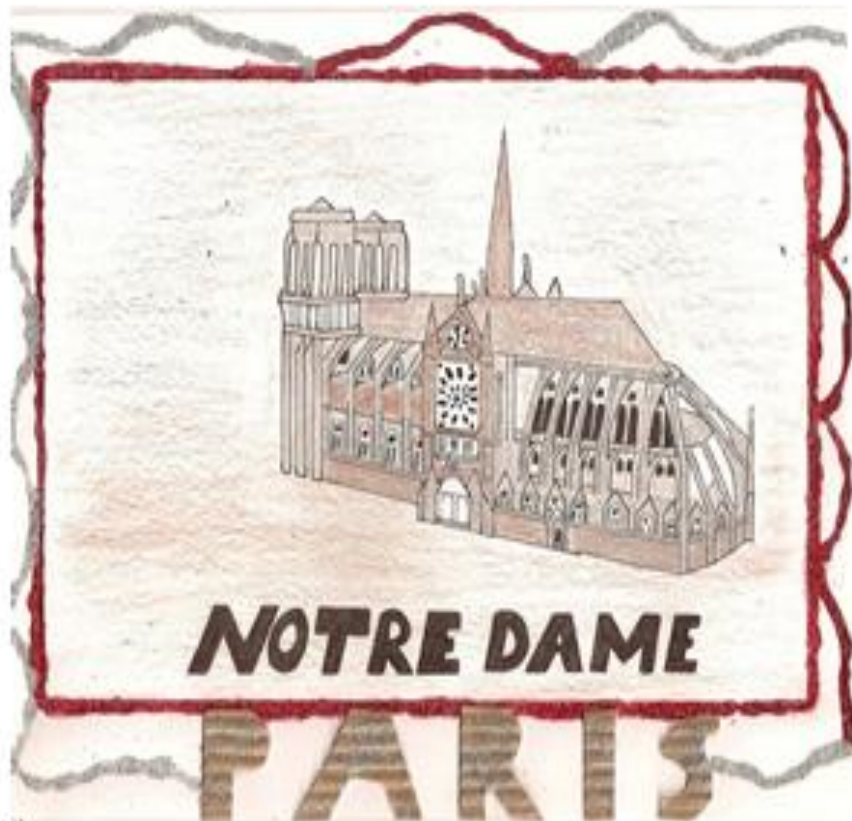
1

Galicia na Idade Media.
Relato das loitas irmandiñas

23

Un paseo pola arte gótica

30

Manuel Verdes. 2ºB

Descubriendo un Novo Mundo

Entrevista a Cristovo Colón

Querida Lucía:

Como observar estas dinde da gran
Catedral de Sevilha foi construída no ano
1.259. A catedral é aproximadamente
construída por a sucesión de reinos. Nos
edificios góticos utilizáronse novas técnicas
arquitectónicas tendo unha bóveda de
cruceira, na que a parte dos muros sobre
as pinnas ou volutas do algarve. Os
arquitectos, ademais a parte da bóveda,
é como se fora unha especie de ponte.
Nas paredes dos capiteles tamén hay a
obra gótica, así como que sempre dende a
última do século XVIII construíronse pedras
novas nos muros interiores e exteriores,
galego sendo construído en castelán.
No século XVII, houbo unha gran reforma
na parte de dentro, construíndo capiteis, ting
muros interiores e muros exteriores e
por respecto a templos, non houbo cambios.
É así, nos días finais que os
galegos, apoiados nos muros de muros
Reino.

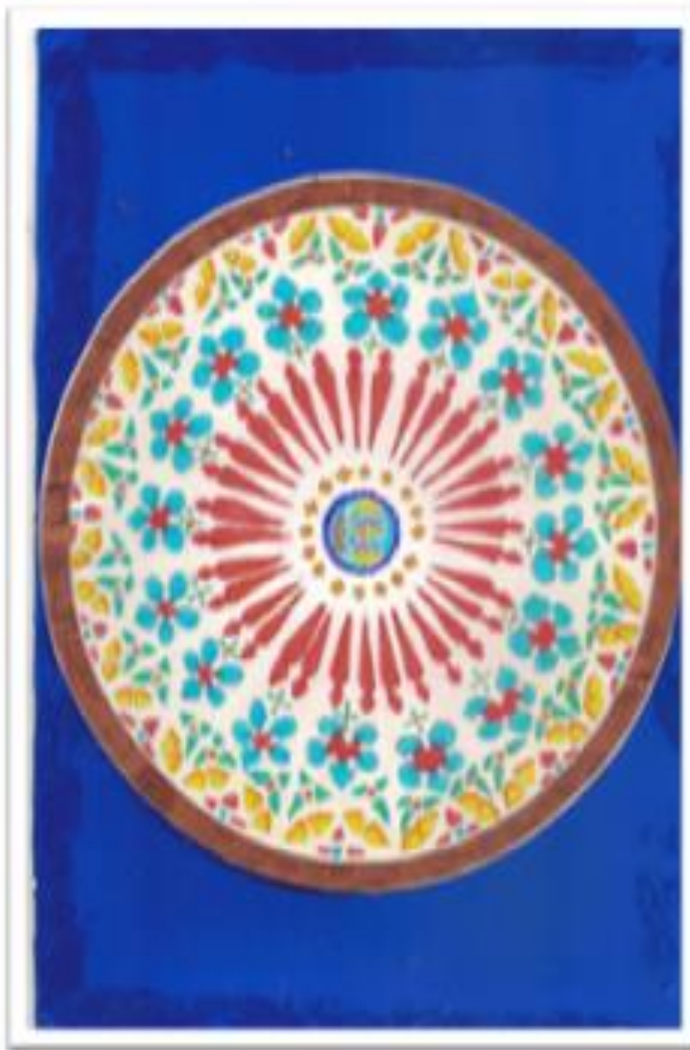

Para: Lucía García García
De: Iria García García
Rúa do Campesino, 116. 2ª P.
Lugo, 11. Galicia.
C.P. 27100

Iria García. 2ºD

CRISTÓBAL COLÓN

Lola Ramos. 2ªA

ΣΥΝΘΕΣΗ

Vinides, esta noite acompañamos Cristóbal Colón, O Almirante, un dos máis famosos navegantes ata o de agora, un home que amarcou a súa vida, desafiando todo o que se coñecía ata o momento, que viaxou ata lugares fantásticos percorrendo camiños de sareas e piratas.

Non poderemos coñecer todos os detalles desta aventura, sendo conscientes da inspiradora historia dun neno que vivía na parte de atrás dunha labrega senovosa, cunco pai, de condición humilde non podía pagar as débedas, e que a medida que este neno foi medrando, os seus estudos tamén aumentaron, porque ademais de ser un gran navegador, almirante, cartógrafo e cosmógrafo, tamén é un gran escritor, que llelo polo que quere aínda que lle leia anos da súa vida.

Cristina Riveira Sobar e Patricia Varela Alon 2º ESO B

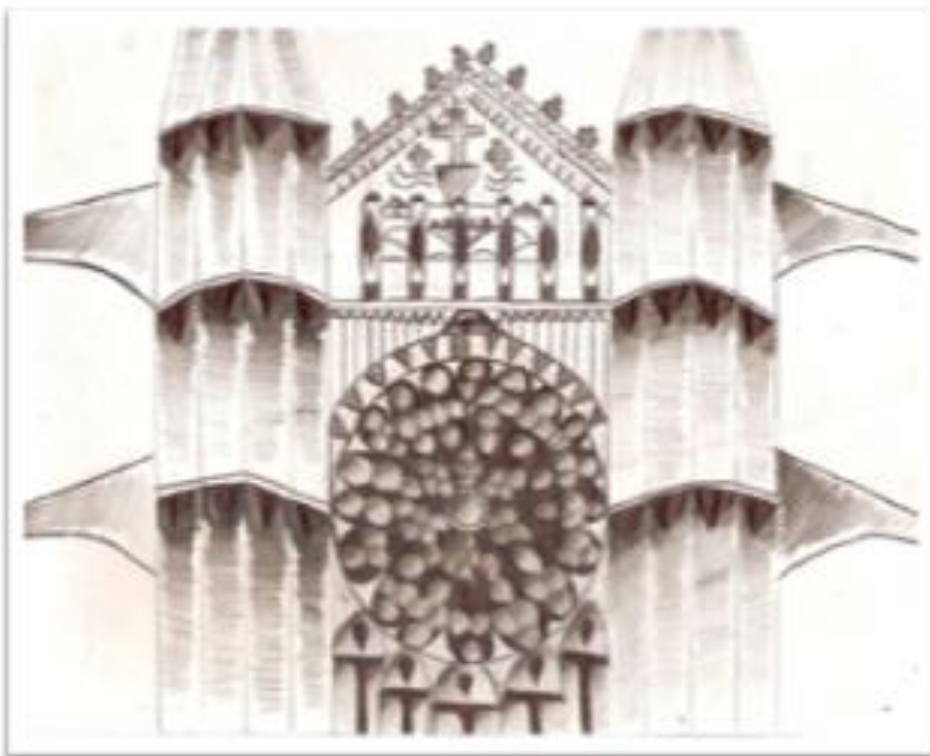
Ola!

Fuon Mallosco e máis a Catedral de Santa María de Palma de Mallosco. Engremonse a construír no ano 1224 e rematouse, en 1396. É un edificio de estilo gótico, una das construcións con que conta, este pobo. Tamén é pl. unido máis postal. Debeon esta construción os seus grandes acceos. Tanto debido a distancia de tanto entre a nave central e as laterais. Ao ser de regulativa y elos laterais, a súa planta, conta con nave que unen de un ceo. Tamén son las capelas paralelas en aberturas e numeradas laterais entre os contra-fortis.

algún día verás vela? *Am*

A Alejandra Ramos Ramo
C/Alfonso Cuervo 94 4º D
15100 Cullallo

Uxía Abelenda. 2ªA

Borja Andrade. 2ªA

- Boas noites, encantada de que nos acompañe esta noite, espero que sexa una velada moi amena e que disfrulemos con esta concerta na que non faltarán anécdotos e aventuras.

Boas noites, eu tamén estou moi feliz de poder compartir esta noite contigo, así é, seguro que disfrutamos dun momento moi agradable, eu pola miña parte recordando momentos da miña vida, e vos sendo partícipes das miñas distintas aventuras.

- Comecemos.

Por suposto.

- Como foi a túa infancia?

Ao longo da miña infancia estiven en moitos lugares, polo tanto, sinceramente descoñezo unha orixe exacta, aínda que creo que nacín en Xénoia ao redor do ano 1451.

No referente a miña familia máis próxima, son fillo de Domínico Colombo y Susana Fontanarrosa.

A miña familia era de tradición letrada, neste aspecto eu era moi diferente a eles, este oficio non me atraía en absoluto, os meus intereses sempre foron ben distintos.

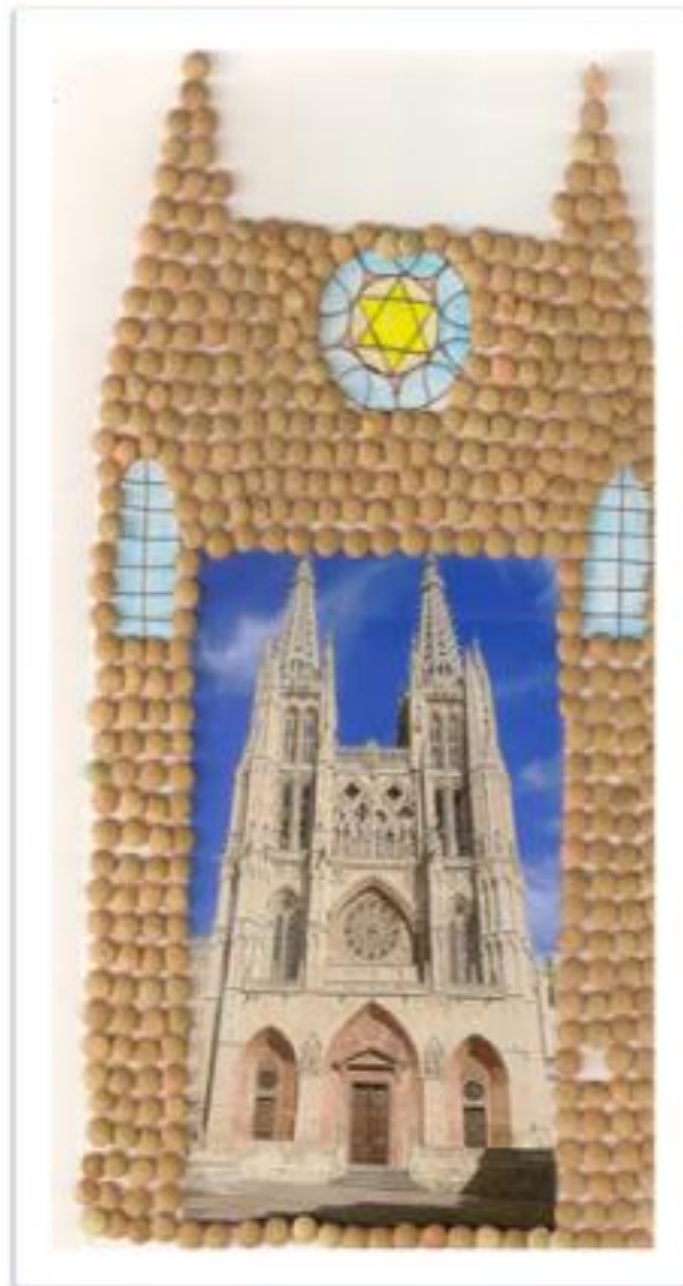
Ademais disto tiñan unha taberna no porto de Xénoia, na que pasábase a maior parte do tempo.

Somos cinco irmáns e só eu e Bartolomé nos decidimos a atiscarnos a probar o que se sinte navegando os mares.

- Sen dúbida ningunha, está feito para o mar. Con cantos anos comezou vostede con esta afición, como foi?

Tiven unha escasa educación, apenas estudei, así que comecei como navegante dende moi novo. Sempre fun moi inqueda, encantábame acompañar a meu pai a todos os lugares aos que iba de negocios.

Un paseo pola arte gótica

Valeria Serrano. 2ºD

Observaba todo o que había ao meu arredor, todos me decían que era un rapaciño moi esperto, aínda que naquela época non prestaba demasiada atención a aquel tipo de comentarios.

Recordo que pasaba gran parte do tempo no porto, ademais, o de Xénoa e dos máis grandes e importantes, cando chegar e partir as diferentes embarcacións e escoitando as diferentes aventuras dos mariñeiros. A parte diso, no porto había todo tipo de produtos: marfil, madeiras, peles... rodeados dun bulle bulle de todo tipo de persoas.

Alí escoitábase falar en todas as linguas e dialectos de toda a Mediterráneo.

O principal motivo polo que me achegaba tanto ao porto era porque alí tiña a súa taberna meu pai, para min estar alí era fantástico; alí ultimábanse teatros, os mariñeiros bebían sen parar, e mesmo artiscaban as moedas de prata gañadas nas aventuras marítimas sobre un tonel, ao azar dun golpe de dados.

Coidaba da taberna miña nai, axudada por dúas mozas campesiñas atraídas pola gran cidade. Detrás estaba o almacén, onde xeralmente estaba eu cós meus e cando chegaban grandes embarcacións sempre tiñamos que ir botar unha man na taberna.

Pronto comencei a subirme naquelas naíes.

Aos 15 anos comencei como mariñeiro en diferentes barcos, e con mando no barco desde os 20 ou 22 anos.

Con cincuenta anos, tras comerciar algún dos nosos produtos de luxo, e embarcarme certo número de veces, na consolidara unha situación económica estable, ca que puider pagar as débedas de meu pai e axudalo nos momentos difíciles.

- Realmente interesante, é increíble, como este tipo de vocacións, calen tan rápido a luz en persoas tan inesperadas. Porque polo que nos conto, provén dunha familia pobre senxerica, de vida gris e negocios escuros, e agora pertence á corte dos Reis Católicos e é un personaxe moi famoso e importante. Realmente motivador.

Así é, estou moi orgulloso de como evolucionou a miña vida, na miña nenez non había esperanza de que poidese nin sequera chegar a unha estabilidade económica, cando todas as débedas que tiñamos. E sen que ningún o esperase, traballando moito e innovando conseguín saír daquela traxectoria gris que teóricamente debía de seguir. Moitas persoas me dixeron que era unha historia moi inspiradora para outras familias que naceron sen luxos e sen pertencer a unha alta clase social.

- Unha historia verdadeiramente interesante. É suposto que un home que coñeceu tanto como vostede coñeceu varios idiomas. É así?

Galicia na Idade Media

Camiño de Santiago

Mmm, máis ou menos, (risas), o certo é que o único idioma que falo realmente ben é o castelán, aínda que utilizo moitos portuquesismos, galeguismos e catalanisms debido a estar moito en contacto con esas linguas. Ademais, sei algo de latín. E, por increíble que pareza, nn falo moi ben o italiano, pódese observar que apenas o uso nos meus escritos.

- Agora achegándome a un tema quizais máis delicado e persoal, poderíame falar sobre a súa orientación relixiosa?

Claro, verás os meus antepasados eran xudeos, e sobreviviron a unha matanza de xudeos en Cataluña, tras isto mudáronse a Xénova, como a miña familia era xudea falo hebreo e estou moi interesado nas súas costumes e tradicións. Couza que se me olvidou mencionar na pregunta anterior. Pero eu son un xudeu converso, o cal sempre seou tensión coa miña teipulación, e sempre fun chamado "o Converso".

- Agora paremos a falar do feito que o fixo realmente famoso. O ariscar a súa vida, e comezar unha innovadora empresa para chegar ao rico lugar das Indias. Como naceu a idea de ir polo oeste, cando alí se cría que estaba o fin do mundo, agardando unha morte segura?

É algo longo de contar.

Todo comezou na época na que residía en Portugal, lugar ao que cheguei dunha forma un tanto turbulenta, ao que tiveron que nadar durante días tras o asalto ao meu barco.

Portugal foi, desde logo, un lugar no que atopé moitas oportunidades, alí había moitos navegantes que descubrían rutas moi importantes e os reis estaban moi interesados no tema.

Alí escoitei falar con gran interese de Cipango e as terras de San Xan, todos os días vía chegar materiais moi valiosos e realmente bonitos. Ademais, o Atlántico era novo para min, todos os que viaxaron nel, falaban das súas tempestades, practicamente inexistentes na mar Mediterráneo ao que estaba acostumado, tamén escoitei de monstruos, sirenas e outras criaturas que embuzaban os barcos. Todos parecían

O auge do movemento irmandiño foi posible grazas ao que Carlos Barros chamou "mentalidade xusticieira e antiseñorial" da sociedade galega baixomedieval, que rexeitaba as inxustizas cometidas polos señores.

Os inimigos dos irmandiños foron fundamentalmente nobres laicos, donos de castelos e fortalezas. Os irmandiños destriron ao redor de cento trinta castelos e fortalezas durante os dous anos que durou a guerra. As liñaxes Lemos, Anbrade e Moscoso foron o branco preferido dos irmandiños. Estes últimos, pola contra non atacaron os eclesíasticos.

Pero todo ten a súa fin, ao igual ca moitas persoas eu falecín nun dos ataques aos castelos. Non pensei nin por un segundo que aquilo era o que me merecía, nin me botei a chorar nin nada. Sentada nunha rocha apuntei a datado que foi o último día da miña existencia no diario. Pensei que era unha persoa libre xa que fuxín da miña terra para axudar a outras persoas que o estaban a pasar peor ca min, ao fin e ao cabo todos eramos escravos, servos de ricos. Sentínme libre, porque me estaba rebelando contra un mundo cruel onde só os vitoriosos sobreviven, sentínme unha persoa que foi útil para poder rebelar a inxustiza que se estaba cometendo, aínda que non o fora. Dígnome conta que quen non pode sacrificar nada, non pode cambiar nada. Sentín que a miña morte non foi en balde a pesar de que perdemos a loita en 1469. Nos momentos da pelexa só pensaba unha cousa:

"Loita! Tes que loitar! Se non loitas... Morrerás. Se ganas, sobrevivirás... Non podes ganar se non loitas!"

Tras a miña morte, observei como o paso do tempo volvía a reestablecer a "tranquilidade" e "normalidade" nas zonas de Galicia. Observei que tras este acontecemento entramos nunha nova etapa, na Idade Moderna.

asustados ante estas historias, a min, pola contra, esperábanme gran interese, quería velo cos meus propios ollos.

Apoiándome nos recoñecidos máis importantes do mundo e nos recoñecidos duobes da Idade Media, cín que chegaran a conclusións fascinantes.

Toda esta información saqueina de "Ymago mundi" un libro que atopaina biblioteca de Juan II.

Así, cín fume a teoría de que a Terra tiña forma esférica.

Tamén tiñen noticia de Paolo del Pozzo Toscanelli, o maior matemático e cosmógrafo da época, que comunicou ao rei de Portugal a súa convicción de que hai un custo ca o que se utiliza bordeando África, aduntau un mapa que puideron estudar e rapidamente nos puxemos en contacto.

Así confirmei as miñas propias ideas: A Terra é unha esfera, a distancia entee a costa occidental de Europa e a oriental de Asia é moi curta, tan só unhas 6500 leguas mariñas entre Lisboa e Quinsay, e unhas 2500 millas dende Antilla a Cipango. Aínda que agora me dou conta do mal calculadas que estaban esas distancias.

E de aí surtiu a idea.

- A idea foi un proxecto moi interesante. Pero precisabas de axuda, financiación, etc... como conseguiches levar a cabo esa aventura?

Eso foi difícil, pero en 1481 sucede a Alfonso rey de Portugal, Juan II "o rei perfecto", así que planei toda a viaxe minuciosamente, para, nunha audiencia oficial co rei, poder mostrar a miña idea, e conseguir financiación e medios.

Chegou o día da audiencia, mostrelle planos, libros, anotacións, ideas, teorías, prometílle que alí toparía ouro e todas as maravillas que poidese imaxinar, prometín levar a Igrexa católica a lugares máxicos insospitados e apoderarinos do control da Terra. Pero era unha decisión difícil, o reino de Portugal estaba en moitas empresas das que aínda na se obtían beneficios pero que estaban financiadas. Ademais, necesitaba moito diñeiro e materiais, polo cal era demasiado pedir naquel momento. Para colmo, non tiña unha fonte totalmente fiable, así que na creeron as miñas palabras. Tras varios intentos decidín abandonar, pero estaba decidido, caía en min

Atópome na porta do pobo. Só teño comigo o diario escrito con toda a información que levo recolectada desta etapa na que me tocou vivir, e uns víveres para aguantar o camiño ata Sandiás. E catro persoas. Mariña, Xosé (un artesán que escoltou con atención os acontecementos hai unha hora na rúa) Lucinda e Manuel (un matrimonio).

Tras tres días de viaxe (chegamos á sede dos irmandiños un día de primavera do 1467) e outros dous días para que nos aceptasen como parte dos irmandiños. Nestes dous días entereime de que houbo unha primeira irmandade antes desta, disque se formou no ano 1431 en terras do señor Andrade, por mor da extrema dureza con que Nuño Freire de Andrade, trataba aos seus vasallos. Iniciuse a revolta nas comarcas de Pontedeume e Betanzos, máis tarde en Lugo e Mondoñedo, chegaronse a destruír algunhas fortalezas nobiliarias pero dixerónme que ao final o rei de Compostela e o arcebispo compostelán acabron con esta primeira irmandade.

Agora atopámonos deseñando un plan de ataque contra os señores feudais. Mentres que os xefes (baixa nobreza) discuten como se levará a cabo, o resto de persoas na sala atendemos calados. Hai moitísima xente:campesiños, xente das cidades, baixa nobreza, fidalguía e incluso membros do clero, que ata algún nos apoiou, os irmandiños, economicamente.

Xa acabaron de discutir o plan. Agúpannos en exércitos e seguimos ao noso líder.

(...)

Ao final Pedro de Osorio, un dos xefes atacou no centro de Galicia, sobre todo na zona compostelá (eu ía nese exército), Alonso Lanzós dirixiu a revolta do norte de Galicia e Diego de Lemos encabezou as revoltas das accións irmandiñas no sur da provincia de Lugo e no norte de Ourense.

mesma, e recollín toda a información que tiña ata o momento, sendo moi utricado. Que en Portugal fracasase non me facía fracasar noutros lugares, pero seguín sen conseguir o meu propósito en novas ocasións. E finalmente cheguei a Castela, ali conecín a unha serie de feitores, cos que me relacionaba e me axudaron moito, tamén comencei a leírme ben cos abadeses do convento de Santa Clara, Iña Enríquez, tía do rei de Castela e Aragón, Fernando o Católico.

Aí que me acheguei as cortes reais, e comencei a relacionarme con importantes personaxes do entorno real. Revitalaron a miña proposta, pero en xaneiro de 1486 conseguín ser recibido pola rainha Isabel, quen ao interesarse pola idea dixo que pediría consellos unha serie de expertos para verificar a viabilidade do proxecto, mentres tanto, ao verme falta de recursosme deu unha subvención da coroa. Pero non puido ser, outras vez tachaban o meu proxecto de imposible e excesivamente caro, pero a rainha dixo que non descartaba a súa opción para sempre; eso motivoume. Mentres, sobrevivía vendendo libros e mapas.

Tempo despois, seguín sen rendirme, presentando o meu proxecto incansablemente a duques e grandes figuras reais, dunha vez, consultaron a rainha que me ordenou ocuparme do meu proxecto tan pronto como fose acabada a conquista de Granada.

En decembro de 1491 revitalaron outra vez o meu proxecto pero grazas a outras persoas conseguín o apoio do rei, como o reino non estaba no seu mellor momento económico Luís de Santángel ofrecouse a prestar 11000 maravedís ao reino para axudarme.

Tras moitas negociacións chegamos ás capitulacións de Santa Fe, ganando así: o título de almirante en todas as novas terras, con carácter hereditario, así como o título de virrei, o dez por cento de toda o que conseguís alí a donde o océano me lete, a xurisdición comercial dos pleitos comerciais no territorio novo e o dereito de contribuír con oitavo da expedición participas nas ganancias nesa mesma proporción.

Tras tanto esforzo e tantas derrotas... Por fin o conseguira! Por fin había esperanza baseada en feitos reais!

Costou conseguir a tripulación e as embarcacións pero por fin estaba todo listo, o día 3 de Agosto de 1492, no porto de Palos comecaba a maior aventura da miña vida!

-Non será que "o señor" de Sandiás pide a axuda do noso señor? Verdade?

Manolo agochou a cabeza. Ao final vai ter razón meu pai, só somos servos dos poderosos, que acoden a nós para que os protexamos. Para que fagamos o traballo suxo.

-Ma-Manolo, e que podemos facer nós? A maioría somos un anciáns, como pretende que o axudemos?- Preguntou Xosé.

-Ave María purísima! Que Deus nos salve desta masacre!- Mrmourou un campesiño.

-Non quero ir á guerra! Xamais volverei desa loita...- Comentou outro.

-Cálmense!- Berrou Miguel- Vós acordastes un Foro co señor! E aínda tras a súa morte debedes cumprilo!

Fixose o silencio. A rúa quedou morta. Só se escoitan os piares dos paxaros mesturados co son do vento da primavera. Reflexiono sobre o que me dixo meu pai. Non quero ser un escravo, levo cinco anos séndoo, e non me dera conta.

-Miguel esa xente estao a paxar mal, como comprenderá, ou non non péro apoiar ao señor de Sandiás. Que Deus me perdoe pola miña traizón ao Foro. Non quero ser un campesiño máis que segue ordes que toman outros por el, quero ser libre e poder ser consecuente coas miñas propias decisións e dos meus actos. As persoas que estan comigo dentro de unha hora reuniremos na entrada do pobo. Os que non veñan entenderéi a súa decisión.-díxen. E marchei.

- Que emocionante! Todo o esforzo calou a pena. Por favor falenos desa primeira viaxe, houbo seres máxicos? Como foi?

Saimos con tres embarcacións " La Pinta, La Niña e La Santa María" cunha tripulación duns 90 homes. Estivemos nas illas Canarias ata o 6 de setembro, e xa no océano sufrimos varios intentos de motín que saubemos superar. Non foi fácil para ningún, é mais, foi desesperante pasamos tempo e tempo nun barco sen ver terra, sen coñecer a xente, sen nada, tempo e tempo cos mesmas noventa persoas.

Pero o 12 de outubro, cos esperanzas xa perdidas, chegou por fin o tan desexado: " Terra á vista". Chegamos a un conxunto de illas.

Sobre o que te referías antes de seres extraños, é un tema sobre o que aínda non teño tempo de reflexionar niso, en efecto, estou no certo de ver luces extrañas no ceo, como un ramo de linguas de lume que caía a unhas leguas de nós, isto repetíuse en distintas ocasións. Tamén creo ter visto rocas, pero non tan fermosas como as pintan, senón, cun lixeiro aspecto de home repulceto.

Pero non quero afirmar nada, porque son dese tipo de persoas que necesita pensar unha e outra vez neso que viu ou polo menos creu ver, para ter unha teoría e poder chegar ao punto de afirmar cousas como estas.

- Aposto a que foi unha verdadeira aventura de marítimo, desas que semos imposibles como son todos aqueles que te rexistaron. É unha última pregunta. Volverás?

Non me cabe dúbida, agora que por fin se sabe que estaba no certo volverei, esas terras teñen moitas cousas novas e fascinantes que quero explorar, obviamente, non só.

- Moitísimas grazas por esta agradable entrevista, personalmente fascínome ao tema, mentres que falabas estaba totalmente hipnotizada, creo que ese é o motivo de que fixese tan poucas preguntas, estou desexando volver a saber das túas aventuras.

Xa rematou? (risas) supoño que cando comezo a falar perdo totalmente o sentido do tempo, tamén ansio unha segunda parte desta entrevista, teño a sensación de que me faltan milleiras de cousas por contarche.

pasou a Miguel, o meu veciño, "perdeu" o seu Foro e agora traballa de servente na casa do "señor". Unha mágoa!

(Unha agrupación de campesiños na rúa despista a miña atención, deixo de escribir.)

-...Escoitade! O señor acaba de falecer! Hai pouco deste terrible acontecemento... Que faremos agora? E se "o señor" de Santa Comba colle o noso pobo? Estaremos perdidos!... - Este que fala... Non pode ser... E Miguel!

- Tranquilo Miguel, ao mellor vén o de Vimianzo... Eh, mirade! Aquel que vén ali enriba do cabalo non é o mensaxeiro do "señor"?- Esa non será Mariña? Que estará a pasar? Voume achegar...

- Manolo! Manolo!

-Agora non podo Miguel, teño que avisar ao...- Miguel píxose diante do cabalo para frealo, de milagre non caeu Manolo.

-Manolo, non sei como dicir isto, pero hai un anaco pereceu o señor...

-Eh? Como pode ser iso? Agora?

- O señor non se atopaba ben e...

- Pero... E a súa muller? Teño que falar con ela , isto é moi importante! Debo buscala e...-Dixo con inseguridade.

-Manolo que aconteceu?- Pregúntolle.

-Son... Son... É a Santa Irmandade ... Na zona de Sandiás... Ali os campesiños son como escravos, o seu señor abusa deles, ademais nesa zona hai moita fame... Ultimamente as malas colleitas abundan. Tamén abundan moitas epidemias de enfermidades raras que lle causan a morte a un elevado número de persoas, din que é a Peste... Disque a Santa Irmandade, ou como se chaman eles, os irmandiños, construíron un castelo en Sandiás. A xente estase a rebelar contra o seu señor e moitos deles son fortemente atacados polo exército do señor...

-E isto como afecta ao noso pobo?- Preguntou Mariña.

RESERVA

B. Losada, Cristóbal Colón, editorial REXA, Barcelona, 1975.

WEBRESERVA

www.biografias.com/bios/biografia/verDetalle/3060/Cristobal%20Colon

es.wikipedia.org/wiki/Cristobal_Colón

http://www.elhistoriador.com.ar/documentos/conquista_y_colonia/diario_de_la_buena_via_de_cristobal_colon.php

O Feudalismo En Galicia

O que agora está acontecendo na miña vida é unha etapa de puro feudalismo. Ata hai pouco nesta zona do reino todo estivo bastante tranquilo e en harmonía coa xente do pobo, polas mañás traballamos para os señores feudais: na horta, apañando madeira, recolectando os froitos das árbores e das plantas, comerciamos entre os da praza, facémonos favores, etc... E de noite, durmimos cada un coa súa familia, ata o de agora, todo moi tranquilo, non si? Mais tal e como me contou meu pai, vivimos nunha etapa de medo e inseguridade. Agora que me lembro estas foron as súas palabras exactas:

-"Os reis ástur-leoneses concédennlle á nobreza galega grandes e importantes extensións de terreo e señoríos (feudos), isto mesmo acontece cos bispos e os abades dos mosteiros, entre eles repártense a maior parte do territorio. Unha das características desta sociedade é que os eclesiásticos quizáis teñen máis poder político, cultural e económico que a nobreza.

Os campesiños por temor aos normandos e musulmáns traballabamos baixo a protección destes señores feudais, tanto eclesiásticos como da nobreza, converténdonos en servos que traballaban directamente para "o señor". Dende finais do século XII, os campesiños traballabamos nun lugar que "o señor" nos concedía, a cambio dunha renda.

O contrato que facemos os campesiños e "o señor", chámase Foro. O Foro pode durar ao redor dun século, e pódese renovar."

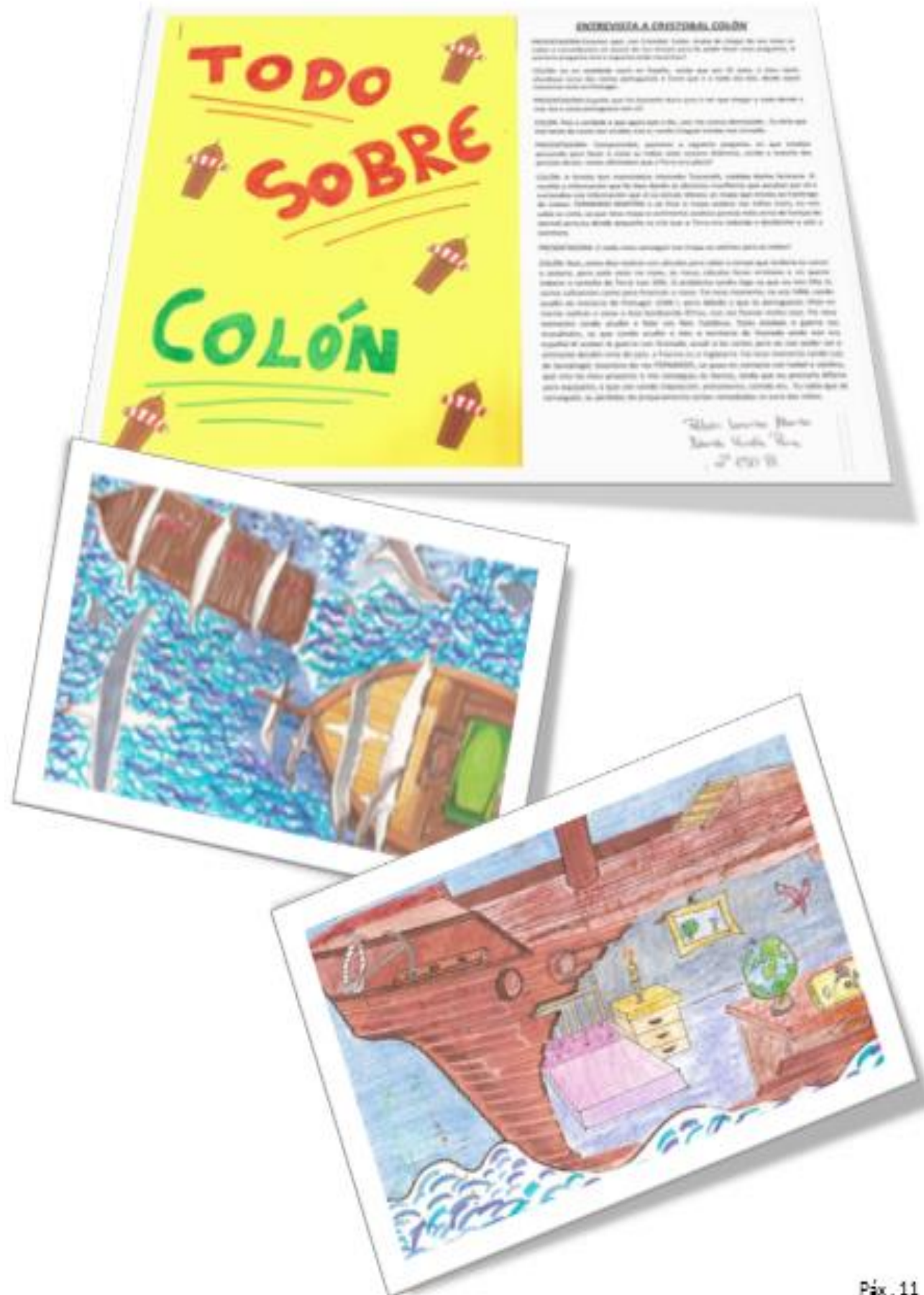
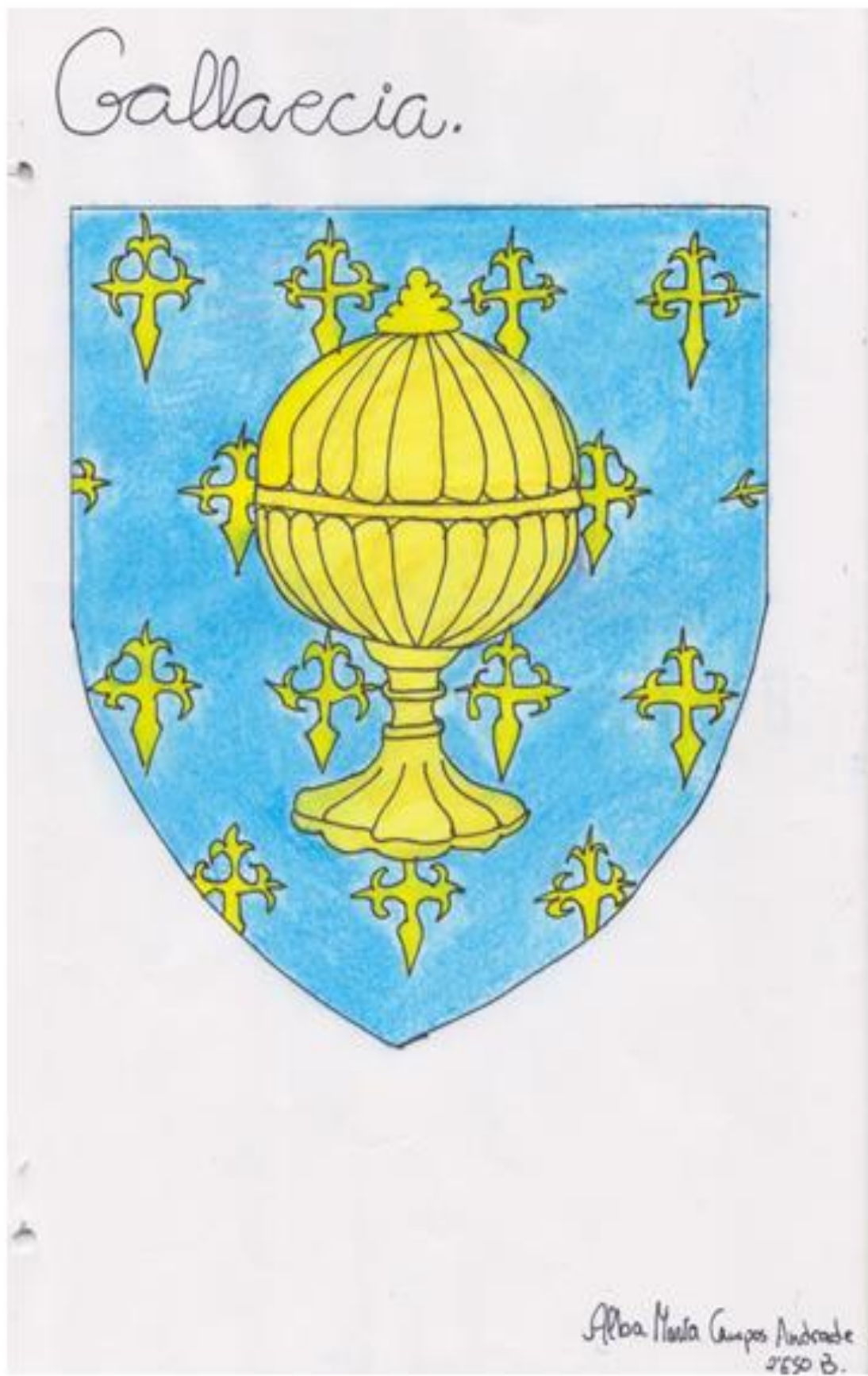
Cando o meu pai me contou isto hai cinco anos pensei que nunca ía ser libre, mais agora tras asinar o Foro, penso que non era para tanto. O meu "señor" non é tan malo como poden ser outros, este déixanos casar con quen queiramos, e tamén nos deixa saír e entrar do pobo sen pagar a peaxe. Todos estes luxos veñen a conto de que entregamos a parte da nosa colleita no prazo, senón, tal como lle

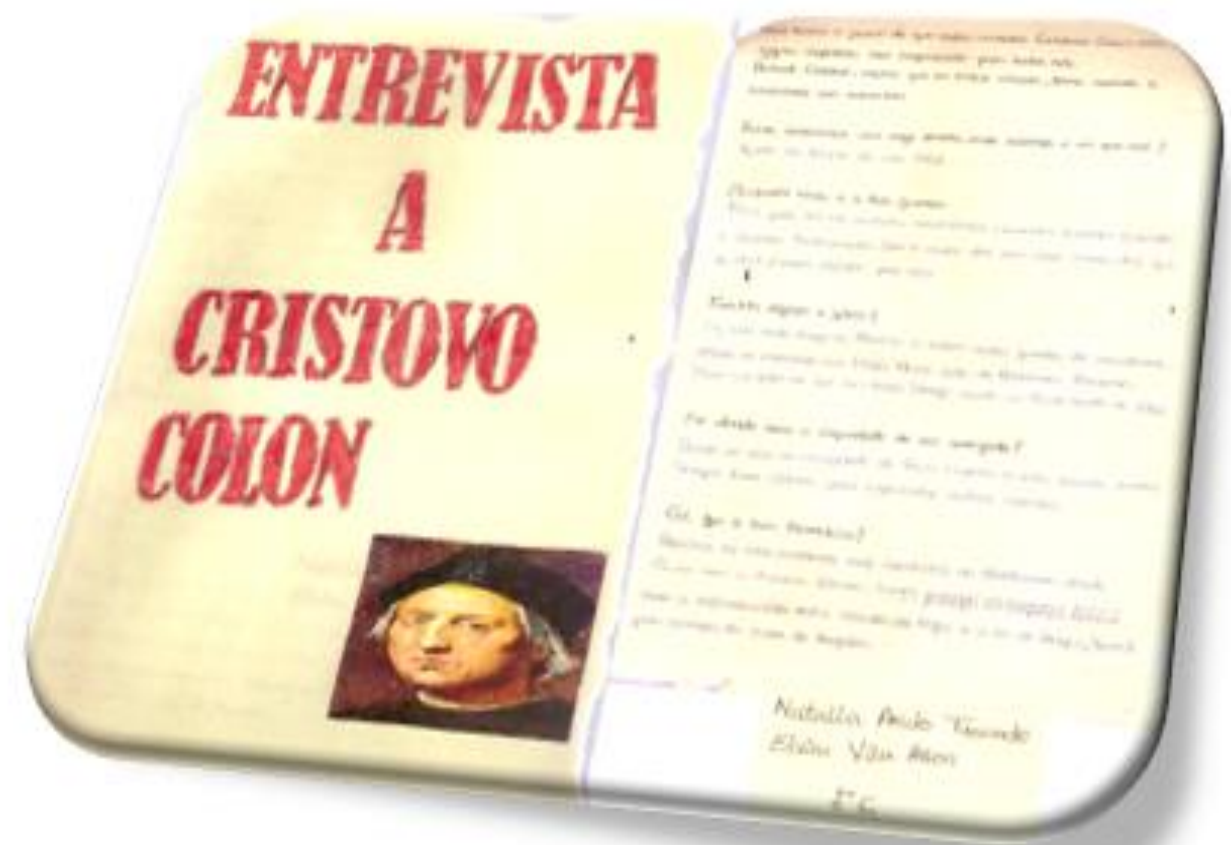
Máis entrevistas a Cristovo Colón

Galicia na Idade Media

Relato das loitas irmandiñas

ENTREVISTA A QUÉ

Después de haber leído el texto sobre el descubrimiento de América, he querido saber más sobre este momento histórico. ¿Por qué fue tan importante? ¿Qué consecuencias tuvo para Europa y para América? ¿Cómo se preparó el viaje? ¿Qué dificultades hubo? ¿Qué descubrimientos se hicieron? ¿Qué legado dejó? ¿Qué opinas sobre el papel de Colón? ¿Crees que hubiera sido posible sin él? ¿Qué opinas sobre el trato que recibió? ¿Crees que merece ser considerado un héroe? ¿Por qué? ¿Qué opinas sobre el descubrimiento de América? ¿Crees que hubiera sido posible sin él? ¿Qué opinas sobre el trato que recibió? ¿Crees que merece ser considerado un héroe? ¿Por qué?

Después de haber leído el texto sobre el descubrimiento de América, he querido saber más sobre este momento histórico. ¿Por qué fue tan importante? ¿Qué consecuencias tuvo para Europa y para América? ¿Cómo se preparó el viaje? ¿Qué dificultades hubo? ¿Qué descubrimientos se hicieron? ¿Qué legado dejó? ¿Qué opinas sobre el papel de Colón? ¿Crees que hubiera sido posible sin él? ¿Qué opinas sobre el trato que recibió? ¿Crees que merece ser considerado un héroe? ¿Por qué?

Manuel Verdés Collares 2º ESO B
Ismat García González 2º ESO B

ENTREVISTA A CRISTOVO COLÓN

Después de haber leído el texto sobre el descubrimiento de América, he querido saber más sobre este momento histórico. ¿Por qué fue tan importante? ¿Qué consecuencias tuvo para Europa y para América? ¿Cómo se preparó el viaje? ¿Qué dificultades hubo? ¿Qué descubrimientos se hicieron? ¿Qué legado dejó? ¿Qué opinas sobre el papel de Colón? ¿Crees que hubiera sido posible sin él? ¿Qué opinas sobre el trato que recibió? ¿Crees que merece ser considerado un héroe? ¿Por qué?

ALAJANDRO AMARAL YRAGA
DINA RODRÍGUEZ LÓPEZ

CRISTÓBAL COLÓN

Después de haber leído el texto sobre el descubrimiento de América, he querido saber más sobre este momento histórico. ¿Por qué fue tan importante? ¿Qué consecuencias tuvo para Europa y para América? ¿Cómo se preparó el viaje? ¿Qué dificultades hubo? ¿Qué descubrimientos se hicieron? ¿Qué legado dejó? ¿Qué opinas sobre el papel de Colón? ¿Crees que hubiera sido posible sin él? ¿Qué opinas sobre el trato que recibió? ¿Crees que merece ser considerado un héroe? ¿Por qué?

Ala Esperanza Uvela 2º B
Jony Olaso Gilva 2º B

CRISTOBAL COLÓN ENTREVISTA

Después de haber leído el texto sobre el descubrimiento de América, he querido saber más sobre este momento histórico. ¿Por qué fue tan importante? ¿Qué consecuencias tuvo para Europa y para América? ¿Cómo se preparó el viaje? ¿Qué dificultades hubo? ¿Qué descubrimientos se hicieron? ¿Qué legado dejó? ¿Qué opinas sobre el papel de Colón? ¿Crees que hubiera sido posible sin él? ¿Qué opinas sobre el trato que recibió? ¿Crees que merece ser considerado un héroe? ¿Por qué?

Nos Rodríguez Moisés 2º D

Valeria Serrano Seoane 2º D